

LA TUIES

—Mira, bufó, si tu volguessis, em podries fer feliç.
—Em sembla noia, que ja no tinc edat per aquestes coses.
—I ara! Per comprar un anell, què hi té que veure l'edat?

DIARIO SEMANAL, FLAMANTE Y ILUSTRADO; 36 AVISOS, ANUNCIOS Y BQUELAS MORTUORIAS
ISALE HOY!

cuatro programas Sociedad, economía, rápidos en los encargos y a vivir como se puede

Rufasta, siempre certero, se mete a folletinero.

Nota de la Redacción.

No hagan caso de Rufasta, que debía estar ventosidad (ya ven que hablamos fino) cuando escribió esta crónica. El pobrecillo quiere hacer dientecitas a Barangó-Solís, porque le han vuelto a nombrar corresponsal de "El Imparcial".

En vista que "El Escándalo" afirma que Marcel Priollet no existe—y en eso bada porque yo, por no ser menos ilustre que Paquito Madrid, el elegante, también he estado en París, lo he visto, lo he tocado y no muerde—voy a demostrarle que bada más que un payés cuando va de borilla al "Edén". Voy a escribir una novela por entregas que hará llorar a las chicas sensibles como si hubieran pelado cebolla. Eso de las peladas, muchas veces, acaba por hacer llorar a las menores. A propósito de menores: ¿Sabéis en que se parecen a los miembros del Tribunal? (Lo de miembros no es cosa fea, ¿eh?) Pues, en que han de tener mucho cuidado con las partes. Contádselo a Jorba Molins, as de los curiales y cónsul general de Piera, que se romperá de reir.

El primer capítulo es muy interesante. Comienza diciendo así: "Las primeras sombras de la noche empezaban a cernirse sobre las lóbregas paredes de la calle de Llásticos, cuando la virtuosa dama doña Casta Anyera, acreditada verdulera del mercado del muñeco, salió de su casa, pobre, pero honrada, y, a paso lento, se encaminó hacia el Paseo de la Industria.

"Su rostro, de imponente majestad como correspondía a la elevada alcurnia de doña Casta Anyera, según iremos viendo en el transcurso de esta verídica narración, reflejaba una inquietud y ansiedad extraordinarias. ¿Vendrá? ¿No vendrá?—se preguntaba, mientras, poco a poco iba deshojando una alcachofa. ¡Angustiosa interrogación que embargaba por completo su acongojado espíritu!

"Había llegado frente a la taquilla del cine Triunfo. Acercóse a la ventanilla donde despachaban las entradas, y dando unas monedas de cobre, al empleado, adquirió una dirigiéndose luego con paso trémulo a la sala de proyección.

"Sentóse en la primera fila, y entre la penumbra, temblando de alegría, distinguió al que esperaba con impaciencia.

"Era un muchacho alto y grueso, que hubiese sido un verdadero Adonis de no tener una cicatriz en medio de la mejilla derecha y ser un poco gueño del lado izquierdo. Fumaba un caliqueño y, de tanto en tanto, escupía de cantón.

"—¡Por fin llegaste, alma querida!—dijo él.

"Ella, sin responder, se sentó a su lado, cogiendo con embeleso las manos del muchacho, que estrechó entre las suyas. Después, comenzó una conversación en voz baja que los acordes del piano, que en aquellos momentos interpretaba "El Relicario" hizo imperceptible...

"La temperatura había descendido... El cielo estaba encapotado, amena-

zando lluvias... Bien pronto estalló la tempestad... El agua caía a torrentes azotando la cubierta del salón...

"Doña Casta Anyera y su vecino de localidad no se habían dado cuenta de nada. Muy juntitos el uno al otro, apenas hablaban, aunque una agitación misteriosa sacudía sus cuerpos trémulos, mientras se escapaban hondos suspiros de sus gargantas resacas...

—¿Falten serraduras? —exclamó en aquel momento de suprema emoción un nyebit que estaba deleitándose con las hazañas de Tom Mix.—N'haurem de portar, perquè hi haurà mullader!

"Efectivamente, el agua de la lluvia torrencial que caía empezaba a filtrar por las goteras del techo..

"Un grito agudo, un chillido que no se sabía si era de espanto, de emoción, de dolor o de placer resonó por todos los ámbitos del cine.

"¿Qué había sucedido?

"Lo sabrán nuestros lectores si adquieren el segundo cuaderno, titulado: "Seducida por su nieto o deshonrada a la vez".

¿Qué tal les ha parecido? ¿Eh, que tengo vena? Pues, a mandar.

RUFASTA

rival de Marcel Priollet.

RIBE ESTA TENIENTE DE OIDO

El domingo pasado, una elevada y respetable personalidad que iba al banquete a Gassó se acercó al mayestático Ribé y le dijo:

—¿Dónde es la comida?

—En la Monumental—repuso don Manuel—A las tres y cuarto, Torean La-

gartito y Algabeño y Simao da Veiga... Son seis toros...

Alguien dice que es Merino que le ha embrujado, y, que le sigue siempre, como una sombra maléfica...

o o o

LOS CIGARROS CANARIOS

Dicen de Las Palmas que ha aparecido en aquella población una plaga de cigarras que se pasan el día cantando con lo que marean más que Cullaré cuando escribe un artículo.

Se atribuye la plaga a haberse enterado dichos animalitos que en Las Palmas se fabrican cigarrillos.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

Continuen els grans

èxits de

JOY-JOY

segona part de

YES - YES

El millor espectacle de
Barcelona

GRAN TEATRE

ESPANYOL

Continuen els grans èxits de l'espaterrant comedia galant, adaptació de l'AMICHATIS

La Cocaína

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Una nova alarmant

JA saben vostès que en Calles, el President de la República Mexicana, és un home terrible. Després d'expulsar a les comunitats religioses, mai diuen què ha fet?

No ho endevinaran, per molt que barrinin.

Ha prohibit que dancin el xarleston!

Ho han entès bé?

S'han donat compte de la gravetat que implica tal mida?

No ens estranyaria que qualsevol estona en passés una de cresp a Veracruz o a Tampico.

Sortosament, que les espurnes no arribaran fins aquí... En Calles és lluny, molt lluny del Mediterrani...

Un nou Dancing

S'HA inaugurat un nou dancing. Oh! Que es tranquilitzin les mares que tenen filles i els pares quins hereus tornen a casa a les quatre de la matinada. Aquest dancing és una saleta molt ben arreglada, gairebé exacta a la de l'"Edén", que substitueix al "Circol Artístic", la terrassa estiu-

ca on els socis madrugaven discretament a les invitades.

L'altra nit, un "pollo pera" hi va portar a la seva promesa, acompanyada, com és natural, de la futura sogra.

—I ara! — va dir aquesta darrera —. Això sembla un cabaret d'aquells que surten al cine! On ens has portat, noi?

I el promès, tot seriós:

—No s'espanti — va respondre —. És, en efecte, un cabaret, però és un cabaret per a famílies...

El noi de casa bona

MALGRAT haver-se casat amb una xicota jove, bonica i adorable, el nostre amic S., continua, per emprar un terme nandulandesc, com de solter.

Son pare, un honest comerciant de drogues, estava desesperat.

L'altre dia, el noi el va anar a veure..

—Papa — li va dir — aquesta vegada no et vinc a donar cap sablaço per a mi. Tinc de pagar a la minyona, i...

El pare es va entendre. Pagar els servidors, segons ell, és una cosa sagrada.

—Quant li deus?

—Vint duros.

—Aquí els tens.

L'endemà, el pare reb la visita de la dona del seu fill que, feta una mar de llàgrimes, li explica que ha trobat al seu marit "infraganti" amb la raspa.

—Ai, el pocavergonya! I ahir em va venir a demanar vint duros per a pa...

—Precisament! — interromp el barra del xicot —. No va voler-ho fer per menys!

Nota cinerària

AQUEST dia es va celebrar l'anunciat banquet a n'en Freixes, director d'una famosa revista del ram cinematogràfic.

A l'hora dels discursos se'n varen sentir de molt bones. Després de parlar en Gurt, que és com si diguéssim el "cerebro" dels pel·liculeros, i en Pinyot, que és l'home de les amenes verboricitats, algú demanava que parlés un dels "escribidors" que es dediquen a destroçar pel·lícules pel procediment de posar títols.

Aviat un clam general de "que parli fulano!... que parli fulano!..." va ressonar en el gran saló de banquets del "Pàtria".

I un dels concurrents, càustic com la mateixa sosa, observà:

—Està bé: que parli, però que ho faci amb ortografia!

La Laureta

AQUEST dia, "La Noche" dedicava grans elogis a la nostra dilecta col·laboradora Laura Brunet.

En nom dels republicans de Riudevilles i de les classes passives de Masrampinyo, felicitem als companys de "La Noche" per la prova de bon gust que han donat.

Nosaltres estem contents, per la part que ens toca.

L'Hortolà de Sant Boi

TREBALL EXTRAORDINARI

EL despatx del senyor Reixacs era una mena d'urna cinerària en qüestió de serietat.

Allà, durant les hores de treball no se sentia volar unamossa. Tecleteig de màquines, con-

—Sembla mentida, amb unes cames tant precioses com té la noia, que encara haguem d'anar en tramvia.

sultes breus, cares farrenyes, fronts arrugats i tot-hom de cap a la feina.

Un dia, el senyor Reixacs, sense saber com, es va adonar de què la Caterineta, la seva xamosa mecanògrafa tenia pantorrilles, i que les tenia tan fermes i tivanttes que semblava que les hi haguessin fetes a torn.

Vostès, els llegidors de LA TUIES, creuran segurament, que des d'aquell dia es va acabar la serietat en el despatx del senyor Reixacs. Doncs, s'equivoquen de mig a mig. De nou a una i de tres a set, continuava tot tant quiet com la tomba d'en Tutankamen.

El senyor Reixacs era així, de ferm i de rectilini.

Però ell va trobar la manera de saber si les pantorrilles de la Caterineta eren tan fermes i tornejades com semblava.

Cada dia, a les set, la cridava al seu despatx particular i començava a dictar-li una carta urgent.

Ella era coqueta, ell tenia diners. Al senyor Reixacs li va fer ballar el cap la coqueteria de la noia i a la noia li varen fer ballar els seus bitllets, i... "estaba escrito", que deia aquell.

Després de la primera sessió, el senyor Reixacs es va encarar amb la Caterineta i li va dir molt seriós:

—Mira, nena: durant les hores de treball, res de bromes, tu seràs la mecanògrafa de sempre.

Ara, després de les set, et quedaràs un ratet i et pagaré les vetlles amb l'augment extraordinari que marca la llei. Jo, per la serietat del despatx, sóc capaç dels més grossos sacrificis!...

Fandango I

COSES DEL CINEMA

L'altra nit, al "Bohèmia", hi havia un matrimoni format per un senyor d'uns cinquanta anys i una dama d'uns quaranta cinc. Ella seguia amb molt d'interès les peripècies de la tercera part d'"El cowboy vingado" i ell, també amb molt d'interès, seguia les corbes d'una rossa que tenia al costat i que, sens dubte, sentia l'atracció irresistible del perill immediat.

Quan menys s'ho pensava ningú, es va fer la llum. El marit va adoptar un aire indiferent i, per despistar, es va passar dos o tres cops la mà pel bigoti.

La senyora, en aquell moment, contemplà el seu marit i li agafà la mà, carinyosa.

—Em sembla que no et podràs queixar de mi, aquesta nit, noia.

—No: ja m'he queixat prou.

—Ramon! T'as encostipat!—exclamà.

—Què dius, ara?

—Si, home! Mira tens la mà cremanta de febre!

P. Istraus

ENTRE PUCES

EN parlar de puces, no vos cregueu que ho fem en sentit figurat. Parlem de puces veritables, d'aquelles que es busquen les senyores davant del balcó i que molts cops han fet la fortuna d'una artista. I si no ho creieu, pregunteu-ho a la Xelito.

Doncs, sí, dues puces es trobaren en un replec de llençol, després de molts dies de no veure's.

—I doncs, Pitiula, on has estat, aquests dies? Que has canviat de mestressa?

—Ai, no me'n parlis, Reminet, que sols de pensar-hi, tota la pell se'm posa de gallina!

—I això? Què t'ha passat?

—Si vols que et digui al veritat, ni jo ho sé. Tu ja saps que jo cada nit em buscava un reconet ple de rissos i molt calentó, i em posava a dormir tranquil·lament. La meva mestressa té una geia molt suau i no em molestava en tota la nit. Però, noi, un dia, en despertar-me, vàreig quedar tota esverada. Un fred terrible em va fer obrir els ulls, i en lloc de trobar-me en el meu reconet quiet i calentó, em vàreig trobar a plena llum i entre una mena de llana blanca, que jo no havia vist mai. Què haurà passat?—em vàreig dir—. Qui t'haurà tret de casa? No ho vaig poder esbrinar. Sols sé què d'aquell pilot de llana blanca se'n deia una barba i que cada dia havia de fer-me un fart de saltar per no deixar la pell entre una mena de forquilla llarga que l'amo de la barba passava i repassava amunt i avall.

—Vaia una broma!

—Ai, Reminet, no t'hi vulguis pas trobar mai... Quin martiri, fill meu, quin martiri!

—I, com ha estat, que has tornat aquí?

—Oh, em penso que de la mateixa manera que me'n van treure. Avui, al meu amo nou, li ha passat pel cap de venir a veure a la meva dolça mestresseta, i no sé com ha anat, que la llana blanca que em servia de niu, s'ha barrejat amb la negra que jo tenia abans per domicili, i res, mira, aquí em tens, sense saber el com ni el perquè de tots aquests trasbalços...

R. Osk Hetta

Aquest número ha passat per
 la censura governativa

EFECTES DEL VODEVIL

COM vostès no ignoren, cada istiu, la companyia d'en Santpere surt pels pobles a fer bolos i donar a conèixer les obres estrenades amb més èxit durant la temporada d'hivern i primavera, al teatre Espanyol.

Quan la companyia d'en Santpere treballa en un teatre de fóra, el ple, naturalment, és segur. La més gran part de la concurrència, està formada per matrimonis de certa edat, que hi van a cercar, al mateix temps que una estona d'esplai, allò que cert advocat qualificava espiritualment de "recurs d'alçada"..

L'altre dissabte, en un poblet no gaire lluny de Barcelona, la companyia Santpere va donar una representació. El matrimoni Roc, propietaris d'un important establiment de queviures de la localitat, hi va anar. La dama, evocant sens dubte

els seus bons temps — té quaranta dos anys — anava amb tota la cara enfarinada.

I jo no sé perquè, la bona senyora, es va llevar l'endemà diumenge, al matí, amb unes ulleres de pam, però contenta i satisfeta. Així que va estar de peus a terra, se'n va anar al tocador per a reparar els estralls que en la seva fisonomia havia causat, indirectament, en Pep Santpere.

Però en Roc, que és un home a qui no agrada gaire que la seva dona s'empolaini massa, la va cridar:

—Roseta! Què fas?

—Em poso polvos...

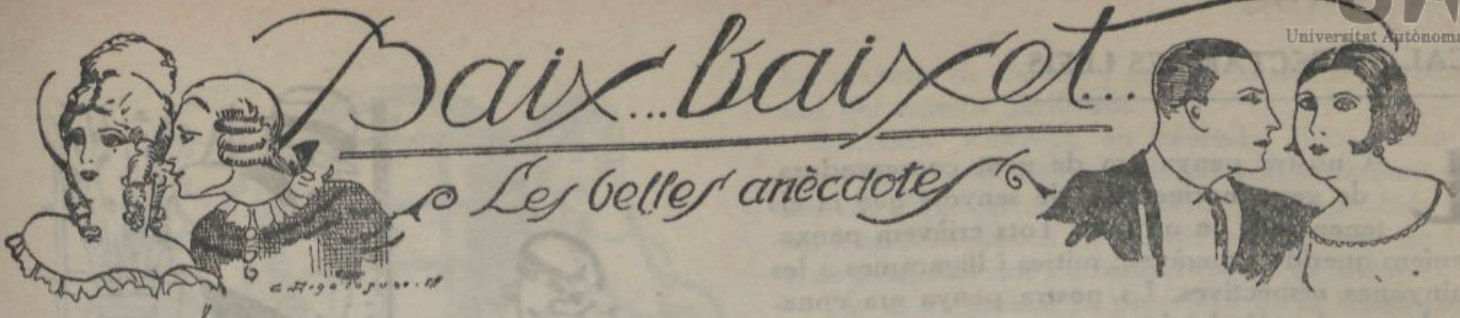
En Roc no va respondre res. Se'n va anar cap al seu despatx i, quan ja estava lluny, mormolà:

—Altra vegada polvos! Com si no n'hi hagués sin prou, amb els d'aquesta nit! Portaves una cara com un forner!

B. Orrango.

—Jo, el que et dic és que els homes no han de tenir més drets que les dones.
—Doncs jo et demostraré que sí, sempre que vulguis.

ELS BONS CONCELLS

A I, amics meus, i que en val de diners, un bon concell donat a temps!

Ah, si totes les noies tinguessin qui els donés el bon concell, el concell orientador, en aquell moment precís en què la més dolorosa de les experiències s'emporta per sempre la flor que solament floreix una vegada!

La Carmeta, la dolça Carmeta, en arribar la primavera aquella en la qual poncellaven els seus quinze anys, va tenir la sort de trobar qui li donés el bon concell. I el va aprofitar. El va aprofitar com difícilment s'hagi aprofitat mai més cap altre concell que en aquest món s'hagi donat.

Ella no sab explicar-se si va ésser degut a la primavera o als seus quinze anys, però, aquella tarda d'abril, una estranya frisança començà a pessigollejar-li el reconet íntim i deliciós de les dolces inquietuds, i una tebior agredolça l'envolcallà en una mena de somnolència i esllanguiment, que semblava talment que sempre fos migdiada.

Ja havem dit que ella no en sabia el perquè d'aquella frisança i d'aquelles pessigolles. La seva innocència no arribava a desglosar el misteri que penetrava totes les seves artèries i les gonflava impetuoses i desbordava el seu foc vers el catau ombriu i platxeriós dels desitjos incerts i nebulosos.

Va ésser en Lluís, el secretari del seu pare, qui, amb un tacte suau i angèlic, amb unes pulsacions talment com de bordons arpèdics, li anà desgranant, en un recó del despatx, tota la gamma d'aquell misteri inexplicable que posava llum de porpra i roentors de brasa en els seus ulls i en les seves galtones.

Però, ai!, amics meus estimats, que després dels quinze anys, cantant i ballant, venen els setze, i les inquietuds i les frisances es fan més imperioses i les pulsacions arpèdiques que abans eren calma i beatitud, més tard sembla que sols serveixen per arborar el cervell i assecar la gorja

i timbalejar els polsors, com les trapes timbalejen en la processó el dia de Corpus.

I així li va passar a la Carmeta. Tota ella es moria de neguit i els diumenges no li eren festes i els arpejos d'en Lluís ja no sabien portar-li aquell consol que altres dies li havien portat.

Llavors va ésser en Francesc, el ja decrepit ajuda de cambra del seu pare qui, en la quietud del gran saló, sentada ella com una reina, ple ell d'unció i de humilitat, li va explicar fil per randa, amb paraula suau i ben trobada, i amb modulacions endormidores, aquell nou misteri del qual ella tampoc en sabia el com ni el perquè.

I entre flors i violes, dels setze anys en vingueren els disset, i el veler de les quimeres de la Carmeta gonflà les seves veles esbojarrades i solcà el mar turbulent de les visions i els desitjos.

Era com una flor tornada sarment, com la roca d'una font, que s'hagués tornat xucladora i insaciable com l'arena.

La Carmeta era la ingenuïtat oberta de bat a bat a la mala intenció del primer que se li apropés amb instints devoradors.

En Romeu, el jardiner çapat i colrat pel sol, sota l'ombra d'una magnòlia olorosa li donà el bon concell, el concell orientador, el concell que totes les noies ansien quan, després dels quinze anys han vingut els setze i quan els setze florits comencen a granar en els disset....

—Mira, Carmeta — li va dir, estintolat en el tronc platejat de la magnòlia — Això, sabs? no s'ha de fer; fixa-t'hi bé: no s'ha de fer...

I doncs, tu, per què...?

—Per demostrar-te que no s'ha de fer, per res més; un bon concell... sabs?...

LAURA BRUNET

POR LEY DIVINA la petita obra mestra de la nostra dilecta col·laboradora LAURA BRUNET. La trobareu, mentres en quedin, en el quiosc de l'AGUSTI, davant del carrer Nou, qui ha adquirit l'exclusiva de venda :—o— : :—o— : 30 cèntims

CAL RESPECTAR LES LLEIS

LA nostra penya era de gent conservadora, de gent morigerada, de senyors que ja els tenen fets, en un mot. Tots criàvem panxa, teníem querida i pagàvem mitjes i lligacames a les minyones respectives. La nostra penya era coneguda en el cafè del Liceu — ja desaparegut — per la "Gent de l'Ordre". Allà es parlava bé, no es renegava, no s'escupia de gairell i es preniën les copetes de conyac amb un sibaritisme digne de Pantagruel.

Però, ja és sabut que allà on hi ha més de tres persones, sempre n'hi ha alguna que desentona. I la nostra penya contava entre els seus concurrents un cridaner, un revolucionari, un que encara no els tenia fets del tot: en Duran. No es podia suscitar cap qüestió, que en Duran no hi fes immediatament la contra.

—Però, Duran — li digué un dia el senyor Bonjoc, el més extrema dreta de tots nosaltres — com és que ets tan tabalot? Com és que mai no estàs conforme amb cap idea conservadora? A què ve que sempre et sentis atret cap als marges naturals de la llei?

—La llei... la llei! Mira, més val que no en parlem, perquè acabariem malament! Totes les lleis són injustes, sents? totes! Les lleis les fem nosal-

—No siguis tonta, creu-me, diga-li que sí. Què té més ell que un altre?

—No ho sé; no he pogut fer comparacions.

—Mira, Peret, quina formosura de fruita.

—Ja ho veig, ja.

tres, els panxa-contents, a mida de les nostres necessitats, i els altres... els altres, que es "fosquin!"

—Duran... Duran!...

—No hi ha Duran que hi valgui! En voleu una mostra, de ço que són les lleis? Doncs, escolteu.

L'altre dia viatjava jo en un departament de segona, en l'"amable" companyia d'una família composta de la sogra, el sogre, la noia, el gendre i dues criatures de quatre o cinc anys. El terratrèmol que armaven els dos galifardeus, no hi ha perquè descriure'l; corrien, saltaven, cridaven, clavaven cosses, etc., etc. Poc després d'haver arrancat el tren, el més menut dels dos nanus, va demanar "pi-pí", i la sogra, complaenta, la bona senyora, n'hi va fer fer en un reconet del vagó. Molt divertit, cregueu, molt divertit! Però encara en va ésser més quan el més grandet va demanar... mamà, tota una marassa, em va mirar, va somriure com més materialitzat que el fer "pi-pí", i la rer, va desplegar un diari, va abaixar les calcetes del nen i... un espectacle deliciós, cregueu...

—Bé, que és que ens vols pendre el pèl, explicant porqueries?

—Calleu, fillets, que ja acabo. Poc després de tot això, se'm va acudir treure un cigarret i encendre'l, però, fillets, el sogre, que es veu que era un home enèrgic com la pólvora, se'm va encarar i amb una brusquetat digna d'un cobrador de contribucions, em va preguntar:

—Que no sab llegir, vostè?

ha manera de fer-ne l'explicació sense enredar-nos per camins perillosos.

L'Eusebi, sobretot, en véure-la, li va semolar que el món començava a donar voltes damunt del seu cap i que les cames li feien figa i que unes coses li anaven amunt i avall del pit com rius de foc o de plom fós que corrés per les seves artèries.

Tan el va afectar la presència de la telefonista, que ell, que no passava cap noia pel seu costat sense emportar-se'n la corresponent floreta, en veure a l'encisadora rosseta, es tornava tot vermell, la vista se li enterbolia, se li feia un nus al coll i no hi havia manera d'arrancar-li una paraula.

Un dia, a la fi, se li ocorregué una idea salvadora i sense pensar-s'hi ni un moment, se n'anà cap a telèfons, agafà un butlletí i l'omplí amb una lletra anglesa que trencava el cor. Després, se n'anà cap a la finestrella i deposità el telefonema en mans de la xamosa rossa.

Aquesta comptà les paraules, pero en ésser a mitja lectura es quedà tota parada.

El telefonema deia així: "Amic Llorenç: Estic

—Mira, avui no et podré acompanyar al te.
 —Quina llàstima! Precisament avui que et presentaria un altre amic "teu".

—Dispensi, però.. si no s'explica... — vaig respondre tot escorregut.

—Que cal complir amb la llei, mal educat. Que no ho veu, que aquí hi ha un rètol que diu que no es permet fumar?

En Duran va callar, pegà xuclada a l'havà, s'estirà catxaçudament en el seient i engolí un glopet de conyac.

Nosaltres, tots els de la penya, ens miràvem els uns als altres, tots escorreguts davant de la força aplastant de la lògica narració del nostre company i des d'aquell dia, abans d'invocar la llei, invocàrem el sentit comú en defensa de les nostres teories.

Fandango I

UNA DECLARACIO ENGINYOSA

F EIA vuit dies que havia arribat a Girona una telefonista que feia anar de cap a tota la jovenalla de la ciutat invicta.

Quina noia! Rossa, apretadeta de carns, cimbrejanta de cintura, ben tornejada de pantorrilles, tremoladiça de pits, ulls blaus, llavis de grana, galtones de pètals i un seguit més d'encisos que no hi

—Aquets parell ballen d'una manera indecorosa.

—Sempre es creuen que estàn fent el mateix!

—Que feies aquí amb aquell jove?
—Experiències d'història natural.

bojament enamorat d'una telefonista jove, rossa i formosa com un sol i no sé com dir-li. Què faries tu, en el meu lloc?"

L'al-ludida en el telefonema, va fer una ganyoteta plena de gràcia i, com si tot allò no anés per ella, digué fredament a l'Eusebi:

—Tres vint-i-cinc, senyor.

El xicot va tirar mà de cartera, va treure un "pàpirus" de cent i el deposità cerimoniosament en mans de la telefonista.

Ella, el plegà tranquil·lament, s'alçà la faldilleta, col·locà el bitllet en un repleg entre la lligacama i la mitja i mirant-se a l'Eusebi amb ulls de cabrit degollat, sospirà:

—No cal que li torni el canvi, veritat?

El Botones II

UN AFICIONAT

EN una sala de patinatge es troben la Lluïseta, ex dependenta i el senyor Bertran, fabricant de forats de rodet.

—I doncs, senyor Bertran, també ve a patinar, vostè?

—No, Lluïseta, als meus anys, no puc estar per aquestes coses. Sóc un aficionat, un senzill aficionat...

L'ex dependenta, se'l mira sense entendre'l.

—Un aficionat a què, si no és a patinar?

—A les bones vistes, Lluïseta, a les bones vistes

—respon amb gran senzillesa, bó i senyalant una patinadora que acaba de caure de cames enlaire i ensenyant un bé de Déu de cuixes i altres coses molt més boniques.

La Lluïseta és de les que es perd de vista i sent l'ullet al senyor Bertran, respon amb gran frescura.

—Li adverteixo que per la part que em toca, si vol disfrutar de l'espectacle, haurà d'ésser en plegant i sense patins, perquè amb les rodes als peus no caic per menys de cinc duros...

Raffles

JA ES AQUI!

SI, senyors, ja és aquí el nostre simpàtic "Don Joan". El primer que havem vist anunciat, és el d'en Jaumet, el nostre trempat primer actor, que, en el teatre Nou, farà girar el cervell a totes les senyores paral·lelesques amb la seva arrogant figura.

No sabem qui porta de donya Agnès, però, siga la qui siga, estem segurs que en acabar l'acte del convent se la carregarà amb la major senzillesa per a portar-la cap al seu palau.

R. Osk Hetta

—T'ho he dit cent vegades! jo a tu no t'estimo pels diners, però sino m'apujes la subvenció no podrem continuar.

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pells", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Aler-ta, doncs, i apretar l'àpit!

OBSERVACIO OPORTUNA

A la Granja — saló daurat — en Lluiset treu a ballar una superba "tardoral", d'aquelles que s'enrosquen com les serps.

Com és lògic i com és natural entre balladors de dances modernes, als quatre compassos de shimmy ja es parla del "qüento".

—Cregui, senyora — diu en Lluiset a flor de llavi de la seva opulenta parella — que no sab pas com l'adoro.

Ella, se'l mira una estona, amb aquella manera de mirar de les "tardorals" pràctiques i diu amb tota senzillesa:

—Miri, jove, aquí no es tracta de "com", sinó de "quant".

Fandango i

***

MOT D'INFANT

A tieta, una vella presumida amb perruca i dents postisses, pregunta al seu nebodet:

—Escolta, maco, què li regalaràs a la tieta, pel seu sant?

—Una olla.

La tia es queda tota estranyada, davant d'aquella resposta incongruent de l'infant.

—Una olla?

—Sí.

—I per què, una olla?

—Perquè la mamà sempre diu que te'n farta un bull.

Dida Roth

***

BON SERVEI

EN Cassimiret Mateu, l'eixerit viatjant de via estreta de la casa Roca, Soca i Moka, en comandita, arribà aquell vespre a Balaguer, i com anava molt cansat del viatge per l'alta muntanya, es ficà tot seguit al llit, recomanant abans, que el cridessin l'endemà a les sis sens falta, puix havia de sortir en el primer i únic tren cap a Mollerusa.

No cal dir que en Cassimiret dormí tota la nit com una veritable marmota i no es despertà fins que a l'endemà uns grans trucs a la porta li obligaren, ben a pesar seu,

Mandrosament i mig adormit encara, va obrir els ulls i amb la més gran estupefacció es va donar compte de què el sol estava bastant alt.

Mentres tant, de fóra la porta, l'interrogaren:

—Es vostè el senyor que havia de sortir en el tren de les sis?

—Sí...

—Pot continuar dormint tranquilament, doncs, perquè el tren ja fa una hora i mitja que ha sortit...

B^en Fet

***

IMPOSSIBLE!

EL senyor Francisquet — cinquanta anys, barba de boc, sàtir de neixement, ho empaita tot. Millor dit: totes, Criades, mecandografes, modistetes de la seva senyora, porteres,

dependents, totes tenen per ell aquell "no sé què" que és l'etern femení.

Però el senyor Francisquet és un xic agarrat i paga els serveis amb molt poca lliberalitat.

L'altre dia, la Paulina, la mecanògrafa de torn, cansada del poc sou que li donava el senyor Francisquet i dels serveis extraordinaris que li exigia, es buscà casa i, una volta trobada, anà a parlar al seu principal:

—Miri, "don Francisco" — li digué entrant en el seu despatx particular —. A mi em sap molt de greu, però he trobat una nova posició, i...

—Una nova posició? Impossible! Però, ja veuràs, tanca la porta i vina, que això sempre és interessant!

R. Osk Hetta

* * *

ENTRE ELLES

EN un reconet del jardí, durant la festa mondana, conversen l'Adela i la Margaridó, dues xamoses primaverales, més entremaliades que un gat de tres mesos.

—A mi, m'agrada en Rafel, perquè quan balles amb ell, no et deixa tocar de peus a terra. Té molta força i et porta com una nina.

—Ai, no me'n parlis, d'en Rafel, té unes mans nés tontes i més pesades! Mira, no es pot anar amb ell al cine, que no en surtis plena de blaus per tot el cos!

Giadys

* * *

HISTORIA AMERICANA

MISTER Harris, el rei de les betes d'espardenyia, passeja lentament per el Broadwai, acompanyat del seu secretari.

—Fixa't, John, quina nena més bufona — diu al secretari, contemplant una graciosa figulina que travessa la bulliciosa via.

—Oh, ies, piramidal! — respon en John.

—Seguim-la.

I, apa, apa, l'opulent financier i el fidel secretari segueixen la formosa femella, que cimbreja les seves carns temptadores al ritme del seu pas, ple de voluptuositats.

—No trobes, John, que és superba?

—Oh, ies, piramidal! — respon novament en John.

La tanagra humana enfoca una travessia, després una altra, i per fi s'introdueix en una casa burgesa i honesta.

—Pujem, John?

El secretari arronça les espatlles —Apa, doncs, que el món és dels audaços.

La femella, ni s'ha adonat de la persecussió de què és objecte, i puja tranquil·lament l'escala, mentre el financier, amb la vista enlaire, va exclamant, a mida que descobreix horitzons:

—Quines pantorrilles! Veritat, John?

—Oh, ies, piramidal!

—Quines cuixes, oi?

—Oh, ies, piramidal!

—Quin... quina... oi, John?

La femelleta s'atura en el replà del segon pis, obra la porta i la torna a tancar.

Mister Harris, en arribar davant la porta del pis, no sab què fer.

—Truquem, John?

—No cal, mister. Aquí té la clau. Aquella femella és la meva dona.

Paquitu Paris

* * *

UN CAS AFORTUNAT

QUAN en Peret, l'adroguer de la cantonada, i la senyora Emília varen sentir grinyolar la porta, es varen quedar esmaperduts damunt del llit.

Tenien les seves raons: el que en aquell moment entrava al pis, taral·lejant una alegre cançó, era el senyor Manaut, el marit de la senyora Emília, a qui segurament desagradaria bon xic trobar la seva muller en aquella situació, gens sospitosa per cert.

Els dos colominets, en el seu esverament, no sabien què fer, i quan en Peret es decidí a pendre una prudent resolució, era ja tard, perquè el senyor Manaut acabava d'entrar a l'alcova.

La catàstrofe era imminent. Els dos adúlter estaven grocs com la cera i es miraven amb una cara de condemnats a mort, que allò solament ja mereixia el perdó.

El marit s'encarà amb els dos amants, creuà els braços damunt del pit, va fer un singlot que semblava un rot i quan la senyora Emília i en Peret ja estaven decidits a tirar-se-li als peus en demanda de misericòrdia, la Providència els hi obrí generosa el seu cel de color de rosa, perquè el senyor Manaut, deixant-se caure com un sac damunt del silló més proper, exclamà amb una veu tota tremolosa i insegura:

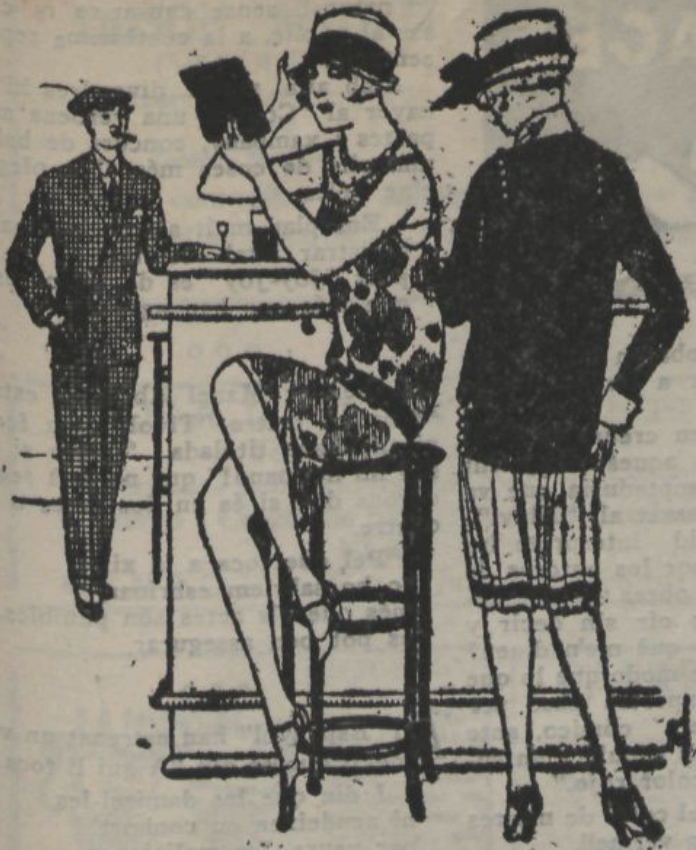
—Vàtuane! Mira que en sóc, de ximple! M'anava a ficar al llit, i resulta que ja hi sóc!

El pobre home portava una torradora com una casa.

Pastellets

Conte premiat en el número passat:

UN RESIGNAT

—Ves-hi amb compte amb aquest que entra.
Es un bona pessa que...

—Ja ho sé.

LA BONA VOLUNTAT

LA Riteta, la càlida minyona, s'ha casat, després d'haver corregut la Seca, la Meca i la Vall d'Andorra. Però s'ha hagut de casar un xic de pressa, perquè el darrer senyor "sol" on servia, es va distreure i ella va badar com una miloca. La "cosa", en realitat, no valia la pena, sobretot tenint en compte que la Riteta havia arrebregat i tenia a la Caixa d'Oros uns sis mil duros.

En vuit dies es varen arreglar amb un xicot que feia poc havia tornat de Melilla, i el que feia quinze, els tiraren trona avall.

Però, si ella estava un xiquet avariada, ell tampoc era ben bé de "recibo". Li faltava una cama, però en portava una de fusta tan perfecta, que no se li coneixia res i fins podia caminar i córrer com els que no són coixos.

Tot va anar bé mentres varen festejar, però a l'hora de la veritat, o siga a la nit de núvis, no hi va haver més remei que confessar. Naturalment, que no va ésser ella, sinó ell, el que va cantar el "mea culpa".

—Veuràs, Riteta, jo no t'ho havia volgut dir però jo no sóc com els altres — començà el xicot, una volta sota els llençols —. No és que siga gran cosa, però no és culpa meva...

—Ai, ai! — exclamà la mossa tota esverada.

— Que potser no estàs bó?

—No és això, és que... Veuràs, toca.
I tot confós li apropà la cama que tenia tallada arran de genoll.

Ella allargà la mà, palpà, prengué midès i fent un sospir, contestà conformada:

—Bé, bé, Joanet, no t'hi amoïnis. Què hi farem? Es un xic massa gros, però, alabat siga Corpus!, s'hi farà el que s'hi podrà!... Comença, noi, comença!

Dida Roth

UNA RESPOSTA

LA senyora entra a la cuina i es torna més vermella que un tomàtec.

—I ara, Palmira! Què és això? — crida indignadíssima.

No n'hi ha per menys. La Palmira, la jove criada, està sentada damunt de les cames del dependent de l'adroguer, cama ací, cama allà, i la situació és d'aquelles que no té excuses.

—Vol fer el favor de dir-me què hi fa aquí amb aquest jove? — segueix la senyora, cada volta més indignada.

Ni la minyona ni l'adroguer, saben què dir.

—Li pregunto què hi fa, aquí? — insisteix la mestressa.

I la minyona, alçant-se mig empipada, respon tota rabenta:

—Em sembla, senyora, que tant vostè com jo sabem prou el què hi fem damunt dels senyors que ens venen a visitar...

La mestressa es mossega els llavis i gira qualse sense afegir un mot.

Fidel Mon

—Diuen que això de l'Erotyl va tant bé. Ho recomanaré al meu marit.

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-

TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

MAISON MEUBIF
(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor
Telèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée
(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circ Barcelonés
Telèfon 4868 - A.

«LA MASCOTA»
Casa dedicada sols a la venda
de gomes higieniques de las mi-
llors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU
MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA
1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE

Teléfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...!
Passen per
LA MUNDIAL
abans d'anar
al bany; ad-
quiriu un sal-
vavides per no
anar a fons :
Lavages per
a després del
bany. Casa de
curació pela
que aneopen-
guen. Polvos
per matar cab-
bres de dotze
ptes.

CABRES si en teniu i
voleu que fu-
gin esverades com si veies-
sin el llop, compreu la
LOTION LADIL
que la trobareu per
DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmaci-

BLENORRAGIA

PROSTATITIS-CISTITIS-FLUJOS

SELLOS

BRIZAN

CAJA Ptas. 50

SARNA (RONYA)

es cura en dos minuts amb
SULFURETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i
centres d'específics
BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de
las vías génito urinarias, así del
hombre como de la mujer, se curan
pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las
primeras tomas

S. L. Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE
HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en Es-
paña de higiene moderna,
montada a todo confort - -
Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales
ABIERTO DIA Y NOCHE
— Conde Asalto, 16 y 18 —

¡¡No más inyecciones!! ¡¡No mas molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden
curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar
al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de
la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84.
— Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—Mira, la mamà sempre em diu que vagi amb compte amb les dones perquè totes sou igual.
 —Iguals? Y no t'ha dit de ón?